

Lourdes leeft in mij

Reisverslag 2025

“Pelgrims van Hoop”

Geschreven door Corina Schoorl

Lourdesgroep Santpoort

Santpoort, Driehuis, Haarlem, Velserbroek en
IJmuiden

Mijn naam is Corina Schoorl en dit jaar ga ik voor het eerst naar Lourdes. Tijdens de ontmoetingsdag werd mij gevraagd of ik het reisverslag wil schrijven. En nu is het zover: nog één week en dan vertrekken we met de parochie naar Lourdes.

De vraag die steeds bij mij terugkomt is: waarom ga ik eigenlijk mee? Wat brengt mij naar Lourdes?

Een deel van het antwoord ligt bij mijn familie. Mijn opa, Jan Oudendijk, is jarenlang de laatste vlaggendrager geweest. Ook mijn ouders, Adri en Ilona Schoorl, hebben een bijzondere band met Lourdes. Sterker nog: zij hebben elkaar daar ontmoet en zijn er verliefd geworden. Lourdes maakt dus echt deel uit van ons familieverhaal.

Als kind wist ik al dat Lourdes voor mijn ouders iets bijzonders was. Ik zag het aan de vele doeken met speldjes die in hun slaapkamer hingen, aan de paniek van mijn moeder als ik met een bal door de woonkamer rende: *“Pas op voor het Mariabeeld, dat komt uit Lourdes!”*, en natuurlijk aan de naam van mijn zusje Marlou, vernoemd naar Maria van Lourdes.

Toch is Lourdes voor mijzelf nog onbekend. De verhalen van mijn moeder zijn mooi en levendig, maar blijven voor mij ongrijpbaar. Ze zeggen: *“Je kunt Lourdes niet uitleggen, je moet het zelf ervaren.”* Precies daarom wil ik er nu zelf naartoe.

Tijdens de ontmoetingsdag ontdekte ik dat veel mensen die meegaan al vaker in Lourdes zijn geweest. Dit jaar vieren we zelfs het 30-jarig jubileum van Jan Böhm. Als ik door de oude fotoalbums van mijn opa en oma blader, zie ik gezichten van mensen die nu nog steeds meegaan, alleen toen nog wat jonger, met wat meer haar of zelfs nog een snor. Bij de groepsfoto uit 2004 valt op dat mijn moeder er niet bij staat: ik was toen nog maar drie maanden oud.

Nu, 21 jaar later, ben ik zelf de vierde generatie uit mijn familie die naar Lourdes gaat. Het voelt bijzonder dat ik nu zelf deel mag uitmaken van deze groep.

Komende week stel ik die ene vraag niet alleen aan mezelf, maar ook aan de andere pelgrims: wat brengt jou naar Lourdes?

Groepsfoto uit 2004. Onder andere te herkennen op de foto Leni Molenkamp, Jan Böhm, Hans en Marjorie Lammers, Ton Joosten, Opa Jan Oudendijk en Papa Adri Schoorl

lieve CORINA.
 papa is bij Maria.
 om te bedanken
 is er isent
 Heel veel knuffels
 van
 papa.

CORINA S.
 WESTLAAN 2
 1991 AL Vels
 PRAYS - BSK

Dag 1: woensdag 17 september

De eerste dag begon op een onchristelijk tijdstip: half vijf 's ochtends verzamelden we bij de Naaldkerk in Santpoort. Nog een beetje slaperig, maar vol verwachting, luisterden we naar het warme welkomstwoord van Ton. Daarna sprak Thildy een mooi gebed uit namens de thuisblijvers.

Pastor Bunschoten herinnerde ons eraan dat we dat licht van hoop mogen meedragen, voor onszelf én voor de mensen die thuisbleven.

Extra bijzonder was dat zijn oma, Anna Bunschoten, dit jaar ook met ons meereisde. Tijdens het gebed staken we de bedevaartkaars aan, als teken van dat gedeelde licht. Even na vijven namen we afscheid van onze families en stapten we de bus. Zo vertrokken we, met 36 pelgrims, één minder dan gepland.

Terwijl de zon langzaam opkwam boven Duitsland, werden ook de laatste slaapkoppen wakker, uiteraard eerst vastgelegd door Hans 😊.

Al snel werd op het vliegveld de eerste koffie gedeeld. Will vertelde dat ze altijd een kaarsje brandt, maar dit jaar voor de zekerheid ook een kaarsje op batterijen had gekocht: *“We blijven*

tenslotte een hele week weg". Ook anderen hadden thuis iemand gevraagd om een kaarsje te branden voor een goede bedevaart. Zo hadden mijn opa en oma dat voor ons gedaan.

Vlak voor vertrek voelde Silvia zich plotseling niet lekker. Gelukkig stond ons geweldige verzorgingsteam direct voor haar klaar: Patricia, Linda, Rick en Marieke, die later die dag nog een

keer in actie gingen komen. Na een lange wachttijd in de warme bus en een kleine vertraging bij het vliegtuig, keerde de goede sfeer eenmaal in de lucht gelukkig weer terug. Zo goed zelfs dat

onze Franse buschauffeur, die ons van het vliegveld naar Lourdes bracht, bij vertrek spontaan uit zijn broek scheurde, hè Marjorie!

Hongerig en vermoeid kwamen we aan in Lourdes, waar het inmiddels heerlijk warm was. Gelukkig stond in het hotel meteen de lunch klaar. Tijdens de maaltijd ging het echter mis: Leni viel plotseling flauw. We schrokken enorm. Dankzij het snelle optreden van Linda, Rick en Marieke werd alles geregeld, en werd Leni met de ambulance opgehaald, mét knappe ambulancebroeder, zoals later lachend werd opgemerkt 😊.

Toen de rust was teruggekeerd, de kamers waren verdeeld en de rolstoelen gepast, reden we samen voor het eerst naar het Heiligdom voor de openingsviering in de Bernadettekerk. Voor velen voelde dit als thuiskomen, voor anderen was het nieuw.

Tijdens de viering droeg Gerard het vaandel naar binnen. Er werd verteld dat het Franse woord voor pelgrim “pèlerin” is, mensen die onderweg zijn vol hoop. Het verhaal van de

Emmaüsgangers stond centraal: twee leerlingen die na Jezus' dood ontmoedigd onderweg waren, maar Hem uiteindelijk herkenden bij het breken van het brood. Zo zijn ook wij deze week pelgrims van hoop; mensen onderweg die zich laten verrassen door wat ze mogen ervaren.

Na afloop gaven de bisschoppen ons een hand en wensten ons een goede bedevaart. Op de terugweg stonden we even stil bij de Grot in de zon. Frans merkte op: *“Het koor was prachtig.”* Daarna keerden we terug naar het hotel voor een welverdiend diner.

Later die avond maakte een klein groepje nog een wandeling door Lourdes, sommigen wilden hun 10.000 stappen nog halen 😊 Voor mij was het bijzonder om voor het eerst de Lichtprocessie te zien: duizenden kaarsen vormden een zee van licht. We bleven nog even van bovenaf kijken en genoten van dit moment, terwijl de warmte nog in Lourdes hing.

Op weg naar het hotel dacht ik aan mijn allereerste indruk van Lourdes, toen we eerder die dag met de bus de stad binnenreden. Naast Patricia keek ik naar de winkelstraat vol souvenirwinkels en restaurantjes. We keken elkaar aan en dachten: *“Is dit het?”* Toen we eenmaal bij het Heiligdom stonden, voelde het totaal anders. Er viel een bijzondere rust over me heen. Zoals Ria Kuisman die dag zei: *“Sommige mensen denken dat Lourdes alleen maar winkels en drukte is, maar Lourdes kun je alleen ervaren als je ook echt op bedevaart gaat.”* En dat was precies wat wij nu samen gingen doen.

Dag 2: donderdag 18 september

De dag begon met goed nieuws: Leni was vannacht weer teruggekomen uit het ziekenhuis. Iedereen was opgelucht haar weer in ons midden te zien.

Na het ontbijt stond een rondje Lourdes op het programma. Ik mocht Jaap duwen, die me onderweg vertelde dat hij hier voor het eerst kwam met zijn vrouw, toen zij ziek werd, en sindsdien al talloze keren is teruggekeerd. *“Ik vind het hier prachtig,”* zei hij met een glimlach, *“maar het is voor mij ook een beetje vakantie.”*

We duwden de rolstoelen door de straten omhoog richting het geboortehuis van Bernadette. Klein en eenvoudig, maar juist door er even bij stil te staan werd het indrukwekkend. Daarna vervolgden we onze route naar het Cachot. Het pad werd steeds steiler; ik was blij dat Vincent mij een handje hielp. Gelukkig zei Hans dat wij Jaap boven aan de helling mochten loslaten, scheelde weer een rolstoel duwen 😊.

In het Cachot gaf Ton een rondleiding, waarna we samen even stil werden en baden. Toen we bij het Fort van Lourdes stonden te wachten, bleek Jan Holt even zoek, maar dankzij Marieke werd hij snel weer teruggevonden. Vervolgens bezochten we de Parochiekerk, waar op dat moment een uitvaart plaatsvond. Toch mochten we even binnenkijken en een kaarsje opsteken. Na deze warme, maar mooie ochtend keerden we terug naar het hotel voor een heerlijke lunch.

's Middags werd Lourdes al lekker warm, en het zweet liep snel over je rug. Ik mocht Jan Holt duwen naar het Heiligdom, waar we samen in een klein zaaltje de Kruisweg

baden. Ondanks de beperkte ruimte werd alles zo ingericht dat iedereen erbij kon zitten. Marcia en Ton kwamen bezweet binnen, ze hadden heel Lourdes doorkruist op zoek naar de medicijnen van Leni, helaas zonder succes. Een kruistocht op zich.

Bij de vijfde statie, ontdekten we dat we in het verkeerde zaaltje zaten, doordat er steeds andere groepen binnenkwamen.

Toch deed dat niets af aan de sfeer. Ik vond de viering mooi: Ton vertelde het verhaal met veel diepgang, en Marcia vertaalde het naar het heden. Er werd stilgestaan bij de menselijkheid en dat voelde symbolisch.

Ook al verliep de viering niet helemaal volgens plan, de verbinding binnen de groep voelde op deze tweede dag al opvallend sterk. Dolly sloot mooi af met een paar woorden van dank namens ons allemaal.

Daarna wilde ik graag de Grote Kruisweg lopen. Frans, Linda en Marieke gingen mee. Het was indrukwekkend om na het horen van de Kruisweg de beelden te zien, omgeven door de natuur, waar de eerste herfstbladeren al aan de bomen verschenen.

Voor het echte Lourdes-gevoel beklommen Linda en ik een klein stukje van de Kruisweg op onze knieën, al bleek dat al snel een te grote uitdaging.

Na afloop sloten we ons weer aan bij de rest van de groep, die al gezellig samen zaten bij Rivasol, waar gelachen en gekletst werd. Daarna ging iedereen even zijn eigen weg: sommigen deden hun eerste inkopen, anderen trokken zich terug om te

rusten. Mijn moeder en ik bezochten samen de Grot en de Kleine Kruisweg, waarna we een kaarsje aanstaken. Dat was een fijn moment samen.

Het avondeten eindigde in een hoop gelach. De courgettesoep was aan de zure kant, de lemoncake bleek ook behoorlijk fris, en tot overmaat van ramp vond ik een haar in de kip, iets waar Marjoke bijna een wegtrekker van kreeg. Hans hield het wijselijk bij drie gekookte eieren met wat sla: "*dat ga ik niet riskeren.*" Met de hele tafel hebben we er hard om gelachen.

Later die avond kwamen de vrijwilligers samen voor een korte evaluatie. Iedereen was tevreden over hoe alles verliep, en de fijne sfeer binnen de groep werd nadrukkelijk genoemd. Hans vroeg Patricia hoe zij het ervaart om als niet-gelovige hier te zijn. Ze zei dat ze het indrukwekkend en mooi vond, ze had wel eens mooiere kerken gezien, maar het was de dienstbaarheid en menselijkheid die haar echt raakten. Dat laatste herkenden alle vrijwilligers.

De dag eindigde met een bijzonder moment: een eerbetoon aan Jan Böhm, die dit jaar zijn 30-jarig jubileum in Lourdes vierde. Ton en Hans spraken warme woorden over zijn jarenlange betrokkenheid en inzet. Het was indrukwekkend om te horen hoeveel Jan voor Lourdesgroep Santpoort heeft betekend en dat hij de heuvel die wij vandaag opreden, maar liefst drie keer opliep om anderen te helpen. Ook werd er even stilgestaan bij zijn gezondheid; we hopen allemaal dat hij er volgend jaar weer bij mag zijn. Samen met zijn dochter Sabine kon hij dit bijzondere moment delen. Er werd gelachen, geproost en hier en daar een traan weggepinkt, een mooie afsluiting van de dag.

Dag 3: vrijdag 19 september

De derde dag begon, zoals de andere dagen, met ontbijt en met een hoop gelach. Vincent grapte tegen Marjorie dat ze wel héél kleine oogjes had van al die glaasjes wijn de avond ervoor. Maar eerlijk is eerlijk: na twee warme dagen herkenden we ons daar allemaal in.

Ik mocht Hedwig duwen naar de Grot, waar we een viering hadden. Haar man Ton van der Voort liep voor ons uit, trots het grote vaandel dragend. Onderweg vertelde Hedwig dat ze al 54 jaar getrouwd zijn. *“En dat we dit*

nog steeds samen kunnen doen, daar ben ik zó dankbaar voor,” zei ze glimlachend. Bij aankomst voelde ik hoe bijzonder dit moment voor haar was en eerlijk gezegd ook voor mij. Tijdens de viering

zat ik naast mijn moeder en Sylvia. Het deed me goed om zo'n moment samen met mijn moeder te kunnen delen.

Bisschop Woorts sprak in zijn preek over ons als pelgrims van hoop: mensen die, net als Maria en Bernadette, vertrouwen blijven putten uit geloof en liefde.

Zoals Maria haar blik richtte op haar Zoon, mogen ook wij kracht vinden in de Bron van Lourdes. Terwijl de zon langzaam op de grot scheen, zette het koor in en toen hoorde ik pas hoe prachtig Sylvia kan zingen. Later vertelde ze dat ze vaker solo in de kerk zingt, en daar hebben wij later in de week nog van mogen genieten.

Na afloop maakten we in het zonnetje de groepsfoto bij het Heiligdom. Daarna dronken we koffie bij het Accueil, met cake en voor de liefhebbers een borreltje. *“Zet mij maar in de zon,”* riep Ans lachend. Hedwig

en ik schoven direct aan, en zo genoten we samen van de zon, terwijl de rest in de schaduw bleef kletsen. Ton riep ons terug: *“Tijd om naar huis te gaan.”* Op dat moment besepte ik dat het hotel inderdaad al een beetje als thuis was gaan voelen.

Tijdens de lunch werd het eten zorgvuldig geïnspecteerd op verdwaalde haren. Na wat voorproeven durfden Hans en Marjoke toch weer aan te schuiven. Gelukkig: kip met patat, en dat valt eigenlijk altijd goed.

's Middags werd het programma aangepast vanwege de warmte: de Sacramentsviering vond dit keer binnen plaats. Dat gaf Rick en mij de kans om samen het Fort te bezoeken. Vanaf boven hadden we een prachtig uitzicht over het Heiligdom en de omliggende bergen. Lopend met een ijsje in de hand sloten wij ons weer aan bij de groep.

Terug bij het Heiligdom stond de groep in de rij voor de Baden. In kleine groepjes gingen we samen met een pelgrim in een rolstoel naar een stille ruimte. Daar vertelden vrijwilligers hoe Bernadette de opdracht kreeg om te drinken en zich te wassen met het water van de Bron. Ook wij mochten onze handen en gezicht wassen, en water drinken. Samen baden we het Weesgegroet. Het was indrukwekkend om te zien hoeveel mensen, jong en oud, sommigen in een rolstoel, zichtbaar geraakt waren. Het maakte duidelijk hoeveel dit moment voor velen betekent.

Daarna duwde ik Anna naar de kaarsenbakken. We staken samen een kaarsje op en gingen de Rozenkransbasiliek binnen. Voor het eerst viel me op hoe prachtig de mozaïeken aan de buitenkant zijn en van binnen was het minstens zo indrukwekkend.

Buiten dronken we Lourdeswater in de schaduw,
terwijl Wouter zijn populaire krijtsnoepjes uitdeelde.

Later die middag verzamelden we in de Pius-X-
Basiliek voor de Sacramentsviering. Toen de
'jongeren' mij vroegen om mee koffie te drinken,
grapten ze: "Jij hoort er ook bij!" Ik ben 21, zij ruim
in de 40, maar vooruit, jong is jong 😊.

Daardoor miste ik een
deel van de viering,
maar gelukkig wilde
Vincent, onze
vlaggendrager, zijn
ervaring delen voor het
verslag.

“Ik hoorde niets, maar zag alles.

In Lourdes, tijdens de sacramentsviering, werd ik een vlaggendrager van stilte.

De groep bewoog als één adem, het licht gleed over gezichten, en ik voelde me opgenomen in een visueel gebed.

*Geen woorden, geen klanken
alleen de taal van
aanwezigheid.”*

Toen ik terugkwam en het laatste deel van de viering meemaakte, voelde ik ineens veel emotie en rolde er een paar tranen over mijn wangen. Marieke zat naast me en troostte me heel fijn. Het was bijzonder om samen te beseffen dat zij hier ruim vijftientig jaar geleden met mijn ouders was, en nu naast mij zat, terwijl we elkaar pas drie dagen kennen. Toch voelde het alsof we elkaar al veel langer kenden. Misschien is dat wel precies wat Lourdes doet.

's Avonds schoven we aan bij het diner, waar Frans me verraste met mijn eerste speldje: een hartje. Een klein, maar lief gebaar. Na het eten gingen we met een groepje nog even terug naar de Grot. In stilte staken we die avond nog een kaarsje aan bij de bakken.

Dag 4: Zaterdag 20 september

Elke ochtend is het weer een feestje om de ontbijtzaal binnen te lopen. Je krijgt altijd een warme glimlach van Roos, of een knipoog van Jo, of eigenlijk van iedereen. Dat maakt het wakker worden nét wat fijner zelfs na een korte nacht.

Vandaag stond de tocht naar de Cité op het programma. En zoals elke ochtend stonden de rolstoelen alweer keurig klaar, dankzij Roel.

Eerst brachten we de pelgrims naar de bus, waarna wij vrijwilligers de rolstoelen omhoog mochten duwen. Ik houd wel van een wedstrijdje, dus ik keek meteen of iemand de uitdaging aan wilde gaan. Maar Rick hield zich wijselijk afzijdig. *“Snap ik wel,”* dacht ik, *“verliezen van een meisje durft hij natuurlijk niet.”* Grappig genoeg had hij met meisjes stoeien weer geen moeite 😊.

Eenmaal aangekomen bij de Cité duwden we de rolstoelen nog wat verder omhoog. We mochten een kijkje nemen bij het “armenverblijf”, een eenvoudige plek die toch veel indruk maakte. Ondertussen gingen de zakjes snoep weer rond. En eerlijk is eerlijk: na al dat duwwerk konden de vrijwilligers wel wat extra suiker gebruiken.

Met hernieuwde kracht trokken we verder naar de Schaapskooi, een replica van de stal waarin Bernadette bij haar tante verbleef. Daar stond Marcia klaar om de viering te leiden en dat deed ze, zoals de hele week, op haar eigen warme en rustige manier. Ze vertelde een verhaal over een vader en zoon in het bos, waarin de echo symbool stond voor het leven: wat je geeft, komt altijd naar je terug. Geef liefde, en je ontvangt liefde; geef vriendelijkheid, en je krijgt vriendelijkheid. Een mooie boodschap die nog lang bleef hangen. Het lied *De hemel is dichtbij* van Simone Kleinsma zorgde bij velen voor kippenvel, gevolgd door een Ave Maria van Ton en Ria Kruisman. Toen ik na de viering naar buiten liep, sprak ik Ria Luisine. Ze zei dat ze het heel mooi vond, eigenlijk had ze er geen woorden voor. Voor anderen was het ook een fijn rustmomentje. 😊

Na afloop kregen we een korte rondleiding over de Cité en genoten we van een picknick in de buitenlucht.

Daarna werd onze groep bij de Cité verdeeld in drie gespreksgroepjes, begeleid door Ton, Hans en Marcia. Linda schreef daarover:

“Ik zat in het groepje van Marcia. We zaten heerlijk op muurtjes onder de mooie herfstbomen. We spraken over hoop, wat betekent hoop voor je, en wat doet hoop met je? De gesprekken waren persoonlijk en soms emotioneel. Vooral de hoop voor onze geliefden kwam vaak naar voren. Hoop lijkt een klein woord, maar het heeft bij iedereen een andere betekenis en kracht. Het was bijzonder om dat met elkaar te delen.”

Zelf ging ik die middag samen met mijn moeder, Anja, Ton en Hedwig van der Voort naar de Gavarnie. Onderweg stopten we bij de Napoléonbrug om van het uitzicht te genieten. De lucht was helder, het zonnetje scheen en de bergen staken mooi af tegen de blauwe lucht. Het beloofde een prachtige middag te worden.

De Gavarnie is een bijzondere plek voor mijn ouders; hier vroeg mijn vader haar ooit verking. We liepen samen langs de rivier, verder over het grindpad de bergen in. Voor mij was het een bijzonder moment om daar samen te zijn, maar ik zag dat het haar juist wat stiller maakte.

Soms is het lastig om elkaar te vinden in zulke momenten, niet uit onwil, maar omdat we onze emoties op een andere manier laten zien. We liepen verder langs de rivier, omringd door de bergen, en zaten even samen in stilte. Op de terugweg werden we ingehaald door paarden die vrolijk langs de weg galoppeerden. We trakteerden onszelf op een ijsje voordat we met de bus terugkeerden naar Lourdes.

Bij aankomst liepen we langs het terras, waar de rest van de groep alweer gezellig zat te kletsen en te lachen. Bij het diner zat ik naast Carla en Gerard. Zoals iedereen inmiddels wel had gezien, liepen die twee stralend hand in hand door Lourdes. We hadden het gezellig aan tafel, Gerard ruilde zonder aarzelen mijn glas wijn voor zijn cola, wat voor wat gelach zorgde. Tussen de gesprekken door vertelden ze hoe ze elkaar hadden leren kennen. Het was een mooi en oprecht verhaal, precies zoals zij samen zijn: lief en warm.

's Avonds maakten we ons klaar voor de Lichtprocessie. Nog geen driehonderd meter onderweg klonk plotseling een harde pang: Roos schrok zich rot, de rolstoel voor haar had een klapband. Geen tijd om te twijfelen: ik rende terug naar het hotel om een nieuwe rolstoel te halen. Jan Böhm bleef geduldig op me wachten, en toen ik

terugkwam, moesten we flink doorstappen om de groep weer in te halen. Eerst huppelend, daarna rennend, zigzaggend tussen de mensen door, slaagden we erin om nét op tijd aan te sluiten.

De Lichtprocessie zelf vond ik misschien wel het mooiste en indrukwekkendste moment van Lourdes. Tijdens de week beleef je allerlei bijzondere momenten, maar juist

hier, lopend met het licht, drong dat besef echt tot me door. Zeker toen we ons omdraiden en het Heiligdom zagen oplichten in de verte door ieder zijn eigen kaarsje.

Tegen het einde begon het zachtjes te regenen, en de pelgrims in de rolstoelen kregen een mooie cape aangereikt. Door de drukte spraken we af elkaar bij het hotel weer te ontmoeten. Jan en ik wisten meteen wat dat betekende: als je zo snel heen kunt,

kun je ook zo snel terug.

"Pardon! Pardon!":

riepen we lachend door de straten, terwijl we met de rolstoel door de regen raceten. Bij aankomst kwamen we niet meer bij van het lachen.

Dag 5: Zondag 21 september

De regen van gisteravond was nog niet helemaal verdwenen. Terwijl we ons klaarmaakten voor vertrek, kregen we allemaal weer onze poncho's en capes uitgedeeld, inmiddels waren we er behoorlijk bedreven in geworden. Toch was de stemming goed: de lucht was fris, en onder de capes vandaan klonk hier en daar al gelach. Helaas bleef Marieke vandaag in het hotel achter. Ze had last van haar enkel en moest even rust nemen.

Wij vertrokken richting de Internationale Hoogmis in de Pius X-basiliek, een grote ondergrondse kerk waar duizenden pelgrims uit de hele wereld samenkwamen. Bij het vertrek vroeg Ton aan Anja of zij het vaandel wilde dragen. Ze deed dat met trots en vertelde later:

“Ik vond het een eer om dat te mogen doen. Vanaf mijn plek had ik vrij zicht op het altaar. Een bijzondere ervaring in een toch al fantastische week. Het Lourdesvirus heeft ook mij te pakken, en ik kom hier zeker nog eens terug.”

Na afloop splitste ik me even af van de groep: Marieke had haar medicijnen nog niet, dus ik rende door Lourdes op zoek naar een apotheek. Uiteindelijk met succes, en nét op tijd terug voor de lunch. Tijdens de maaltijd werden Leni en Patricia even in het zonnetje gezet, want zij waren die dag jarig. Er werd voor hen gezongen en samen genoten we van de lunch.

's Middags stond de viering met handoplegging in de Bernadettekerk op het programma. Deze keer bleef ik bij Marieke in het hotel. Na een paar dagen

vol indrukken was het allemaal wat veel, dus het was fijn om even rustig aan te doen. In de kerk begon de viering met een verhaal over drie kinderen die alle drie dachten dat zij de sterkste band met hun moeder hadden. Uiteindelijk bleek dat hun moeder met ieder van hen een eigen, unieke band had, een beeld dat mooi past bij hoe ook God ieder mens op een persoonlijke manier aanraakt. Marjorie schreef later:

“Alle jaren dat ik naar Lourdes ga vind ik de dienst van de handoplegging toch wel het meest bijzonder. Ook deze keer weer, het was een druilerige dag met veel regen. Op naar de dienst door de regen, alle pelgrims in de rolstoel onder de poncho's en in de dienst iedereen weer eronder vandaan gehaald.

Zo kun je toch heerlijk droog in de kerk zitten. Wat een uitkomst, ik heb mijzelf voorgenomen dat ik ook een langere regenjas zal aanschaffen, wanneer ik weer eens mee mag naar Lourdes. Het was een mooie dienst, er komen intenties voorbij waar we voor bidden. Je bent alweer wat verder in de week, dus de band tussen de mensen in de groep wordt ook hechter, bijzonder hoe snel dit altijd gaat.

Aan het einde van de dienst kan je ervoor kiezen om naar de priester of bisschop te gaan voor de handoplegging. Samen met mijn vader ben ik in Lourdes, hierin maken wij ook altijd de keuze om samen de handoplegging te ontvangen. Wij konden naar voren lopen, naar de Bisschop die we eerder spraken deze week. Het was een fijne handoplegging, thuis niet uit te leggen wat er dan door je heen gaat en wat je voelt. Heel blij dat ik dit samen kan doen met mijn vader.

Ook als je in een rolstoel zit komt de priester of bisschop bij je langs en ontvang je de handoplegging. Er zijn veel mensen geraakt tijdens deze viering, het is altijd emotioneel, maar dit is helemaal oké. Iedereen is er voor elkaar en dat is fijn dat dit kan in zo een korte tijd, waarin je elkaar snel hebt leren kennen.”

Na de dienst vulden velen nog hun flesjes met Lourdeswater. Door de regen keerde iedereen langzaam terug naar het hotel.

's Avonds kwamen we
weer samen voor de
kaarsencereemonie.

Marcia heette
iedereen welkom en
mijn moeder droeg
een mooi gedicht

voor. Daarna lazen enkele medepelgrims de
intenties voor, die we op vrijdag konden inleveren.

In zo'n week word je vanzelf aan het denken gezet,
en het is dan heel bijzonder om samen te bidden
wat voor iedereen zo dierbaar is. Vervolgens mocht
iedereen zijn eigen kaarsje aansteken. Langzaam
vulde de ruimte zich met kleine vlammetjes, ieder
met een eigen betekenis. We zaten er samen bij en
lieten het moment rustig tot ons doordringen.

Daarna zong Sylvia nog prachtig het Ave Maria, een
schitterende afsluiting van een bijzondere avond.

Dag 6: Maandag 22 september

De laatste ochtend in Lourdes brak aan. Het voelde vreemd om te weten dat we alweer gingen vertrekken, alsof de week in één adem voorbij was gevlogen. Toch hing er een rustige, bijna voldane sfeer in de groep. Het was goed zo. En eerlijk is eerlijk: na zes dagen op een hotelbed begon menig rug wat te protesteren. *“Jij hebt daar vast geen last van, Corina, jij bent nog jong,”* werd er gegrapt bij het ontbijt en daar had ik eigenlijk weinig tegenin te brengen 😊.

We begonnen de dag met de Eucharistieviering in de Pius X-Basiliek. Voor de viering liep ik nog even langs de kaarsenbakken om een laatste kaarsje aan te steken, als dank dat ik hier mocht zijn en zo de week mooi af te sluiten. Toen we na de viering de kerk verlieten, klonk het lied *“Te Lourdes op de bergen”* door de Basiliek.

Daarna liepen we nog één keer langs de Grot. Aan de overzijde verzamelden we ons voor het afscheidsgebed. Samen stonden we daar even stil: dankbaar, en een beetje verdrietig dat het voorbij was. Ton raakte één voor één ons voorhoofd aan met een druppel Lourdeswater

en sprak voor iedereen een persoonlijk woord. Van Marcia en Marjoke kregen we een lichtje met daarop het thema van dit jaar: Pelgrims van hoop.

Terwijl we het Heiligdom afliepen, besepte ik hoe belangrijk mijn medepelgrims voor me waren geworden en dat ik iedereen zelfs ga missen. Onbewust bouw je een band op, iets wat ik niet had verwacht. Aanvankelijk had ik deze week gehoopt meer te vinden over mijn vader en hoe hij en mijn moeder vroeger samen waren. Dat dat niet gebeurde, voelde eerst teleurstellend, maar langzaam veranderde dat gevoel. Ik realiseerde mij dat ik in Lourdes niet alleen iets over mezelf had geleerd, maar ook over mijn moeder en over ons samen. Vaak loop je samen, soms een stukje alleen en in Lourdes besepte ik dat beide goed is.

Na het afscheidsmoment dronken we nog één keer koffie met elkaar. De sfeer was ontspannen en vertrouwd, precies zoals de hele week. De koffers stonden al klaar in de hal, en langzaam vertrokken we richting de bus.

Vanuit het raam zag ik Lourdes kleiner worden: de Basiliëk, de bergen, de rivier. Op het vliegveld heerste de vrolijke chaos die bij een afscheid hoort: rolstoelen, koffers, foto's, knuffels.

Voordat we de bus instapten richting Santpoort, namen we nog even afscheid van Vincent en sprak ik kort met Irma en Isamary, die net als ik een bijzondere week hadden gehad.

Terug in Santpoort, bij de Naaldkerk, stonden familie en vrienden ons al op te wachten. Iedereen kreeg een mooie roos uitgereikt. Er werd gelachen, geknuffeld, en langzaam gingen we allemaal weer naar ons eigen thuis.

Ik begon mijn reisverslag met de vraag: wat brengt mij naar Lourdes? Ik heb daar achteraf het antwoord niet op kunnen vinden. Maar als ik het antwoord ergens niet op weet dan helpt het mij om de vraag om te draaien: wat brengt Lourdes mij?

Ik hoop dat elke pelgrim zijn of haar antwoord op deze vraag heeft kunnen vinden, misschien in Lourdes of misschien mag het antwoord thuis nog komen. Vincent gaf mijn antwoord woorden, dankjewel.

Elke pelgrim heeft een heel mooi plekje in mijn hart gekregen en ik ga jullie nooit meer vergeten. Ik heb veel gekregen, ontzettend genoten, mooie gesprekken gevoerd, onwijs veel gelachen en af en toe een traan gelaten.

Tot slot: mam, bedankt dat u Lourdes met mij heeft willen delen. Ik had het voor geen goud willen missen.

Heel veel liefs,

Corina

Lourdes leeft in mij

Ik ben terug,
maar het licht van Lourdes
is niet achter mij gebleven.

Het leeft in mijn adem,
in mijn stilte,
in elke zachte stap.

Wat ik daar heb losgelaten,
blijft los.

Wat ik daar heb gevonden,
draag ik mee.

Maria zag mij zoals ik was.
En dat is genoeg.

Geschreven door Vincent Blom